

„Už není třeba naznačovat, aby divák takzvaně četl mezi řádky,“ tvrdí moderátor Karel Šíp

06.05.2014

Nejoblíbenějším pořadem České televize je v současnosti Všechnopárty Karla Šípa, která ve sledovanosti předčila i Krausovu show Uvolněte se, prosím. O bavičství, moderování, psaní textů písniček i Praze 3 se nestor českého humoru rozmluvil nečekaně upřímně.

Narodil jste se v Praze, dětství prožil v Ostravě, v Praze 3 jste ale nakonec natrvalo zakotvil. Najdeme mezi moravskou metropolí a třetí městskou částí nějakou spojitost?

Vůbec žádnou. V Ostravě jsem pobyl jen 4 roky, do mých deseti let jsme bydleli v Teplicích. Za tak krátkou dobu jsem se s Ostravou nijak nesžil. Takže ačkoliv jsem se opravdu v Praze narodil, už jako miminko jsem putoval jinam a v Praze jsem začal trvale žít až od svých 18 let.

Existuje nějaké místo na Žižkově, kam se rád vracíte?

Musím to upřesnit, Praha 3, to není jen Žižkov, ale i část Vinohrad. Bydlel jsem v Praze na několika různých místech, ale výhradně vždy to byla Praha 3. Mnoho let jsem bydlel v podnájmu u svého kmotra, bývalého živnostníka, který měl kožešnictví na Vinohradské třídě přesně proti Paláci Flora, který tam ovšem tehdy nestál, na tom místě bylo dětské hřiště s kolotočem a pískovištěm. Nad kožešnictvím v 1. patře měl čtyřpokojový byt a jeden pokoj mi pronajal. Právě ten dům, kde jsem prožil jako mladík mnoho let, je často předmětem mého rozjímání a vzpomínání, kdykoliv jdu kolem. Dolů na Žižkov jsem se tím pádem až tak často nedostal.

Devět let uvádíte pořad Všechnopárty. Čím si vysvětlujete jeho stálou popularitu?

Tohle vysvětlit neumím. Možná tím, že už je stálíci, tak si na něj určitá část diváků zvykla a má jistou důvěru, že ačkoliv se hosté střídají, poskytne jim pořad určitou dávku zábavy, někdy i poučení. Ale přízeň diváků bývá vrtkavá, tak bych to nerad zakřiknul. S tím, jaký pořad poutá pozornost v současnosti, jsem samozřejmě nadmíru spokojen.

Jak si vybíráte do pořadu hosty? Podle osobních sympatií, z kamarádství nebo podle toho, který host by mohl zvednout sledovanost?

Snažím se pouze odhadnout, jestli debata s dotyčným může mít nějaký smysl. Jestli někam povede, jestli je tam šance, že ten dialog bude víceméně v lehkovážném stylu. Drtivou většinu svých hostů osobně neznám a prvně se potkáváme až při natáčení. Někdy je můj odhad špatný, i to už se stalo, nedošlo k očekávané vstřícnosti, o to těžší je pak moje práce. Ale to jsou spíš výjimky. Jinak nepreferuji ani kamarády, ani nemyslím na sledovanost při výběru hostů. Protože se neskromně domnívám, že sledovanost není daná jmény hostů, ale názvem pořadu.

Kdo vás za tu dobu, co Všechnopárty běží, nejvíc rozesmál a s kým jste naopak nebyl spokojen?

Moje paměť neobsáhne všechny, proto se na to těžko odpovídá. Navíc nejde o to, jestli někdo rozesměje mne, ale diváky. Z těch posledních dílů mne ale opravdu pobavil herec Václav Kopta svým vyprávěním o své úchylce z dětství, kdy si hrál na řidiče autobusu. Chcete-li i hosta, se kterým jsme si nasedli, dobře. Možná jich bylo víc, ale vzpomínám si například, že houslista Ivan Ženatý, nevím proč, neposkytl pro smysluplný rozhovor žádný prostor.

Na rozdíl od Krausovy show nezvete do svého pořadu politiky. Proč?

Pár zkušeností jsem udělal a dospěl jsem k názoru, že politici se vyskytují na obrazovce všude možně, takže množovat jejich počet vystoupení se mi nechce. Krom toho jsou zvyklí mluvit v určitých frázích, od kterých neuhnou. A ke všemu chtějí znát otázky dopředu, a to já nemám. Improvizuju. Někteří se zdráhali bez přípravy přijít. Tak jsem je z okruhu uvažovaných hostů zkrátka vypustil. Neříkám sice, že navěky, ale momentálně to tak je.

Jako bavič vystupujete již přes 30 let. Změnil se nějak vkus českého diváka za tu dobu?

Vkus se, myslím, nemění. Změnila se však doba a to se projeví ve všech oblastech, tedy i v oblasti zábavy. Už není třeba naznačovat, aby divák takzvaně četl mezi řádky, aby hledal v jinotajích skryté narážky. Teď může být humor čistý, přímý, jasný, srozumitelný. Což neznamená ale primitivní, pokleslý, hrubý a vulgární. I když i toho jsme často svědky, ale to už pak záleží na každém, kterou cestu zvolí. A na publiku, po které se vydá.

Pro některé jsou například současné silvestrovské pořady doslova utrpením a nezpochybnitelnými vzory jsou dodnes Vladimír Menšík a Miroslav Horníček. Kde se stala chyba?

U nás je tradice očekávat od televizních Silvestrů velké věci. Proto se nezdá dostavuje velké zklamání. Kdykoliv jsem osloven, abych přispěl něčím pro tento večer, bývám z toho nešťastný. Proto se alespoň snažím tyto silvestrovské speciály nijak neodlišovat od řadových dílů. Diváci mají v paměti především ty „menšíkovské“ Silvestry, ale ten model nelze opakovat, i když tu i po revoluci pár takových pokusů bylo. Dopadly špatně. Menšík byl jenom jeden – geniální lidový vypravěč a přitom skvělý herec. Jeho respektovali jak kolegové, tak diváci. Horníček byl jiný typ, byl to autorský typ, věci si promýšlel do detailu, psal si je dopředu, jeho humor byl víc literární. Menšíka jsem obdivoval, protože jeho vypravěčský dar nemám. Horníček mi byl svým způsobem bližší. Ale souhlasím, že ani jeden z těch dvou tu v současnosti žádnou obdobu nemá.

Napsal jste přes 200 textů k písním. Kterého si ceníte nejvíc?

S písněmi je to tak, že si autor může některé cenit sebevíc, ale rozhodující je posluchač. Tak se často stává, že oblibu získají písně, u kterých by to autor nečekal, naopak zapadnou ty, které by autor preferoval. Takže já se svými minulými textařskými počiny nijak nezabývám, neohlížím se, nezkoumám, který je lepší nebo horší. Občas ještě nějaké texty dělám, a tak se vlastně raduju vždy jen po dokončení toho nového. Čekám, jestli se bude líbit autorovi hudby a pak i interpretovi. Můj nejčerstvější text se jmenuje *Pátý den*, hudbu složil Michal David a je pro Karla Gotta. Těším se, až to uslyším nahrané, nazpívané. To jsou mé drobné radosti.

Hrál jste s hardrockovou legendou Jiřím Schelingerem, od jehož úmrtí uplyne v dubnu 33 let. Vzpomenete si ještě někdy na něj?

Jenom když mi ho něco nebo někdo něčím připomene. Naše spolupráce nebyla nikterak dlouhá, oba jsme byli na začátku, on jako zpěvák, já jako textař a muzikant. Měli jsme plány, ideály. Já v něm viděl velký talent, vkládal jsem do něj i částečně své naděje. Jeho odchodem k F. R. Čechovi naděje zhasly, ale já na něj nezanevřel, i když nějaký čas mi to bylo líto. Byl to fajn kluk, měl smysl pro humor a například na okamžik, kdy jsem ho prvně viděl a slyšel zpívat v začouzené kavárně Na Valdeku, nezapomenu nikdy.

Uváděl jste Rozjezdy pro hvězdy, Superstar chrlí každoročně plejádu interpretů. Proč se nikdo z nich dobře neuchytí na rozdíl od předešlých dekád? Chybějí nám schopní textaři?

To není věc textařů, ale trhu. Náš trh je malý, prodeje nosičů jsou zanedbatelné, o nové mladé talenty tak jeví zájem pouze televizní společnosti, které zaplňují svůj vysílací čas nějakými talentovými pořady. To je jednorázová věc. Soutěž skončí a po čase o těch lidech nikdo neví, nikdo se o ně nestará. Je to pro ně kruté, ale možná jsou rádi i za ten chvilkový záblesk slávy.

Co je na komponování písničky nejtěžší?

Pro textaře je nejtěžší vystihnout slovy náladu dané hudby. Každá muzika má v sobě nějakou náladu. Proti té nelze jít. Nejlepší písně jsou takové, u kterých máte pocit, že hudba a text vznikaly současně. Když se vydáte po pěšince, po které jde podle vás i ta melodie, pak už je to jen otázka profese, zvládnutí řemesla. Ale než napíšete první řádek, to bývá někdy dlouhá doba, alespoň v mém případě.

Povězte, jaké máte plány kromě moderování do budoucna?

Nejsem velký plánovač, takže jsem zcela spokojen s tím, co právě je. Hledím si svého televizního pořadu, jsem rád, že si udržuje solidní zájem diváků a budu rád, když to tak nějaký čas vydrží. Kromě toho se věnuji už jen věcem, u kterých tuším, že mi budou působit potěšení, budou mě bavit a pak případně působit radost i jiným. Takže zatímco veřejnost mě vnímá hlavně jako televizního matadora, stačil jsem napsat mezitím jeden muzikál s Petrem Jandou, jednu operetu se Zdeňkem Mertou, jednu autobiografickou knížku a několik písňových textů. Až zase na něco podobného dostanu chuť, určitě se do toho pustím.

Karel Šíp (nar. 1945) je písňový textař, scénárista, bavič a především moderátor, který uvádí aktuálně nejsledovanější pořad České televize Všechnopárty. Začínal jako baskytarista ve skupině Faraon s Jiřím Schelingerem, která se rozpadla poté, co zpěvák odešel do skupiny F. R. Čecha. Dlouhou dobu tvořil autorský tým s Jaroslavem Uhlířem, s nímž vystupoval v pravidelném pořadu Hitšaráda. Je autorem 200 písňových textů, operety *Ferdinand* nebo muzikálu *Ať žije rokenrol*.

Text: Martin Hošna